

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. A.,** zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., se sídlem Opletalova 25, Praha 1 proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 15 A 110/2015 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 6000 Kč. Tato částka bude vrácena k rukám jeho právního zástupce do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, č. j. MV-97029-9/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 10. 6. 2014, č. j. OAM-13114-10/TP-2013, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti ve věci vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro neodstranění podstatných vad v podané žádosti.

[2] V žalobě stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného odporuje § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu; jeho postup byl přísně formalistický, postupoval podle doslovného znění zákona a nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu. Řízení o vydání pobytového oprávnění bylo zastaveno, poněvadž stěžovatel v

současnosti nedisponuje žádným cestovním dokladem, a to jen proto, že zastupitelský orgán Arménie mu jej odmítá vydat, neboť v zemi původu nenastoupil základní vojenskou službu; arménské úřady tak dle stěžovatele činí z čistě účelového důvodu, aby stěžovatel nesplnil podmínky pro vydání cestovního dokladu; žalovaný měl zohlednit existenci mimořádných okolností a v řízení postupovat tak, aby bylo nalezeno spravedlivé řešení, což však žalovaný neučinil, a zatížil tak napadené rozhodnutí nezákonností. Dále poukázal na skutečnost, že zastavit řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné pouze v případě neodstranění podstatné vady žádosti; žalovaný ani správní orgán však nikde nezmiňují, proč nepředložení cestovního dokladu považují za podstatnou vadu; dle stěžovatele doložení cestovního dokladu má čistě identifikační účel, který však lze nahradit jinými způsoby, zvláště pak když jde o osobu, která má na území České republiky legální pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Dále spatřoval pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který i přes výslovnou žádost stěžovatele nepřerušil vedené správní řízení v době, kdy byla řešena otázka vydání či nevydání cestovního průkazu totožnosti, již lze ve vztahu k projednávané věci považovat za předběžnou otázku. V daném případě tak mělo být vyčkáno na rozhodnutí o vydání cestovního průkazu, a teprve potom mohlo být rozhodováno ve věci povolení k pobytu. Pochybení žalovaného a správního orgánu I. stupně spatřoval v tom, že mu nebylo umožněno seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady pro jejich vydání.

[3] Při ústním jednání konaném před krajským soudem dne 24. 1. 2018 právní zástupce stěžovatele zdůraznil, že nepředložení cestovního dokladu nebylo závislé na vůli stěžovatele; připomněl, že stěžovatel přicestoval do České republiky jako dítě zapsané v cestovním dokladu své matky a ambasáda Arménské republiky mu odmítla vystavit jeho vlastní cestovní doklad. Právní zástupce stěžovatele předložil soudu tři novinové články a zprávu Ministerstva zahraničí USA o lidských právech v Arménii, v nichž je poukázáno na šikanu a ponižování v arménské armádě, která není příslušnými státními orgány řešena; uvedl dále, že stěžovatel žije na území České republiky již 17 let, není obeznámen s arménskými reáliemi, neovládá arménský jazyk a důvodně se tedy obává v případě výkonu vojenské služby v Arménii šikany či újmy na zdraví. Poukázal na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců ve znění účinném v době správního řízení neobsahoval § 114 odst. 6 písm. h), z něhož vyplývá, že je možno vystavit cestovní doklad cizinci, který nezávisle na své vůli nemůže získat cestovní doklad od orgánů své domovské země; stěžovatel celou svou rodinu má v České republice, v Arménii nikoho nemá; v případě, že mu nebude vyhověno, bude prakticky poslán na smrt; v Arménii není nikde evidován, ani tam nikdy nepobýval. K možnosti získat cestovní doklad doplnil, že je možné se z odsloužení základní vojenské služby vykoupit zaplacením 8000 dolarů, ale tato částka může být navýšena na 20 000 dolarů. Dále zdůraznil, že v České republice žije řádně, pracuje a neporušuje zákony, již ve 12 letech se pokusil prostřednictvím rodičů požádat o vydání cestovního pasu na arménské ambasádě, ale bylo jim sděleno, že cestovní pas nevydají, dokud si neodslouží vojenskou službu, nebo nezaplatí.

[4] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou. Odkázal na § 87i odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, že cizinci je umožněno získat oprávnění k trvalému pobytu na území České republiky v případě, že spolu s vyplněnou žádostí předloží věcně příslušnému správnímu orgánu cestovní doklad, doklad potvrzující splnění podmínky podle § 87g odst.

1, jde-li o občana Evropské unie, nebo doklad potvrzující splnění podmínky podle § 87h odst. 1, jde-li o jeho rodinného příslušníka, fotografii a doklad o zajištění ubytování na území. Z právě uvedených relevantních ustanovení nikterak nevyplývá domněnka stěžovatele o nahraditelnosti cestovního dokladu jiným alternativním řešením. Přes relativní stručnost právní úpravy lze oprávněnost povinného předkládání cestovního dokladu vyvodit z důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, v níž se uvádí, že cizinci, jež dosáhnou věku patnácti let, mohou pobývat na území České republiky pouze s cestovním dokladem, a nikoli bez něj. Právní úprava zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu odchýlení se od požadavků kladených na formální a obsahovou stránku žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dle názoru krajského soudu tvrzené skutečnosti o neochotě a účelovém postupu arménských úřadů nejsou pro daný postup relevantní. Krajský soud konstatoval, že pokud stěžovatel nebyl úspěšný se svojí žádostí ve věci získání cestovního dokladu, nelze očekávat vstřícnost správního orgánu, spočívající v prominutí zákonem stanovených podmínek. Krajský soud dále konstatoval, že cestovní doklad představuje listinu, jež musí být dle platné právní úpravy předložena spolu s podanou žádostí o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, odkázal na své rozhodnutí dne 7. 6. 2017, č. j. 15 A 63/2015 - 76, v němž uvedl v obdobné věci, že nepředložení cestovního dokladu podle § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, představuje podstatnou vadu žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, která brání pokračování v řízení; pro tuto vadu je třeba řízení zastavit. Krajský soud neshledal důvodné ani námitky stran nepřerušení řízení, neboť ze spisu je zřejmé, že správní řízení přerušeno bylo, a to do doby ukončení správního řízení vedeného za účelem rozhodnutí o žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti, přičemž usnesení v této věci ze dne 30. 8. 2013 bylo právnímu zástupci stěžovatele doručováno prostřednictvím datové schránky dne 2. 9. 2013. Důvodnou neshledal ani námitku odepření práva seznámit se s podklady rozhodnutí, neboť ze správního spisu její opodstatněnost nevyplývá.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tvrdí, že krajský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci; krajský soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, neboť je nepřesvědčivě odůvodnil, dostatečně se nevypořádal s žalobními námitkami; nesouhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s námitkou nemožnosti předložení cestovního dokladu. Opakovaně uváděl, že nepředložení dokladu není závislé na jeho vůli, neboť arménská ambasáda mu již 16 let cestovní doklad odmítá vystavit; cestovní doklad mu odmítla vystavit již v jeho 12 letech s odůvodněním, že si musí nejdříve odsloužit povinnou vojenskou službu. Uvádí, že jeho návrat do vlasti je nemožný, neboť by byl ihned po příjezdu zadržen a poslán do armády, kde by byl objektem šikany a ponižování; celý život žije v České republice, neovládá arménský jazyk; legálně v České republice pracuje, odvádí daně a nikdy se neprovinil proti právním předpisům. Fakticky splňuje i podmínky pro udělení českého občanství, což však správní orgány nijak nezohlednily. Připouští, že cestovní doklad je jednou z náležitostí, kterou je nutno doložit k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, avšak měla by být poměřována objektivní hlediska možnosti cestovní doklad předložit. Veškeré ostatní náležitosti žádosti stěžovatel splnil, správní orgán měl proto v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu učinit výjimku a při jasném prokázání totožnosti stěžovatele předložení

této náležitosti prominout a věc projednat. Správní orgány a potažmo krajský soud postupovaly výhradně formalisticky; stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za zákonný a navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

[7] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] V projednávané věci se jedná o posouzení otázky, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu.

[9] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Důvody kasační stížnosti se musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním argumentace, na které stěžovatel založil žalobu, která byla předmětem soudního přezkumu před krajským soudem. Kasační stížnost stěžovatele z převážné části spočívá právě v takovém opakování argumentace obsažené v žalobě, spíše než v tvrzení konkrétních pochybení krajského soudu, s jehož rozsudkem stěžovatel nesouhlasí.

[10] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjisti následující. Stěžovatel na území České republiky vstoupil v roce 2001, pobýval zde jako účastník řízení o udělení azylu, který mu nebyl udělen; byl držitelem cestovního pasu Arménie č. X, platného do 25. 8. 2003. Dne 18. 7. 2008 mu byl vydán cestovní průkaz totožnosti č. X, platný do 17. 1. 2009. V roce 2009 požádal o vydání cestovního průkazu totožnosti, žádosti nebylo vyhověno a cestovní průkaz totožnosti mu již nebyl vydán (neboť stěžovatel neprokázal úmysl vycestovat z území České republiky - viz § 114 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Další žádost podal stěžovatel dne 26. 6. 2013 (do 12. 11. 2013 měl jako rodinný příslušník občana Evropské unie udělen přechodný pobyt, byl držitelem průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, platného do 12. 11. 2013); ani této žádosti nebylo vyhověno, neboť nebyly splněny předpoklady pro vydání cestovního průkazu dle § 114 zákona o pobytu cizinců. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 20. 5. 2014, č. j. CPR-5307-1/CJ-2014-930310-258; proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2016, č. j. 15 A 31/2014 – 60, zamítl; podanou kasační stížnost poté rozsudkem ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 250/2016 – 39, zamítl Nejvyšší správní soud.

[11] Ze spisu dále vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti den 26. 6. 2013; k žádosti připojil čestné prohlášení, že nemá žádný cestovní pas, uvedl, že mu zastupitelské úřady Arménie odmítají vydat cestovní doklad.; důvodem je snaha zajistit návrat na území Arménie a donucení nástupu základní vojenské služby; tuto stěžovatel z přesvědčení odmítá.

[12] Správní orgán I. stupně po posouzení žádosti dospěl k závěru, že po obsahové stránce není úplná, a proto jej vyzval, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne doručení výzvy odstranil vady žádosti a předložil požadované listiny, konkrétně platný cestovní doklad. Výzva byla zaslána právnímu zástupci stěžovatele, stěžovatel byl ve výzvě poučen, že řízení o jeho žádosti bude zastaveno, pokud k žádosti nepředloží cestovní doklad. Správní orgán následně dne 30. 8. 2013 vyhověl žádosti právního zástupce a vydal usnesení, kterým přerušil probíhající řízení do doby skončení správního řízení o žádosti stěžovatele o vydání cestovního průkazu totožnosti, přičemž dalším výrokem stanovil lhůtu k předložení cestovního dokladu do pěti dnů ode dne ukončení správního řízení o žádosti. Dne 3. 6. 2014 byl správní orgán I. stupně informován o zamítnutí žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti s právní mocí rozhodnutí ke dni 26. 5. 2014. V reakci na toto sdělení správní orgán I. stupně vydal dne 10. 6. 2014 usnesení, kterým zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[13] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým zamítl odvolání stěžovatele, obsáhle popsal skutkový stav věci, podmínky pro vydání pobytového povolení, jakož i souvislosti s řízením stěžovatele ve věci žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti. Na tomto místě poukázal žalovaný na to, že nebyly prokázány skutečnosti a rozhodné okolnosti, které by odůvodňovaly vydání cestovního průkazu totožnosti ve smyslu § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; zejména nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli stěžovatele, na jejichž základě by si nemohl opatřit cestovní doklad; zejména stěžovatel výslovně deklaruje, že cestovní průkaz totožnosti potřebuje pro účely žádosti o udělení trvalého pobytu na území České republiky, a že nemá v úmyslu z České republiky vycestovat; k možnosti obstarat si platný cestovní doklad od příslušných úřadů domovského státu se stěžovatel vyjádřil tak, že s arménským velvyslanectvím byl pouze v osobním nebo telefonickém styku, písemnou žádost však nepodal. Žalovaný konstatoval, že na řízení o vydání cestovního dokladu je zcela závislé řízení o udělení trvalého pobytu; nedisponuje-li stěžovatel požadovaným dokladem, resp. ve stanovené lhůtě jej k žádosti nepředložil, nelze jeho žádosti o vydání požadovaného pobytového oprávnění vyhovět. Poukázal rovněž na to, že stěžovatel pobývá na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie a není s ním vedeno řízení o správním vyhoštění.

[14] Nejvyšší správní soud se totožnými námitkami stěžovatele stran nemožnosti předložení cestovního dokladu se zabýval již několikráte. Nejprve ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 2 Azs 250/2016, zdejší soud posuzoval otázku, zda může být cestovní průkaz totožnosti podle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vydán výhradně za účelem vycestování z území. Konstatoval: „*Pokud stěžovatel svou žádost odůvodnil tím, že cestovní průkaz totožnosti potřebuje k vyřešení své pobytové situace, neboť žádá o udělení trvalého pobytu (k čemuž potřebuje doložit cestovní doklad), a současně uváděl, že nemá v úmyslu vycestovat z České republiky, nelze správním orgánům vytýkat, že neshledaly naplnění podmínek pro vydání požadovaného cestovního dokladu. Stěžovatelovo tvrzení, že úmyslem nevycestovat mínil jen a pouze úmysl nevycestovat do Arménie, země svého původu, nikoliv nevycestovat z území České republiky, pokládá Nejvyšší správní soud za účelové. Stěžovatel tuto argumentaci vznáší toliko obecně bez toho, aby v odvolání, žalobě či případně nyní v kasační stížnosti svůj úmysl opustit území České republiky, k níž by cestovní průkaz*

totožnosti k vycestování nutně potřeboval, jakkoli specifikoval a doložil. Naopak není pochyb o tom, že stěžovatel chce v České republice zůstat a získat zde trvalý pobyt.“ Ve vztahu k stěžovateli, resp. k námitkám, které jsou obsahem žaloby, resp. kasační stížnosti i v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud též mimo jiné v uvedeném rozsudku uvedl: „*Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že právo na svobodu pohybu a pobytu zakotvené v čl. 14 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je nutno konkretizovat s ohledem odst. 4 téhož ustanovení. „Toto právo nelze vykládat tak, že by zaručovalo také svobodu pohybu a pobytu skrze státní hranice. Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po niž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území*“ *(viz usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. I. ÚS 290/04, nebo ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 2909/09; všechna dostupná z http://nalus.usoud.cz). Ani žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45). Pokud stěžovatel nedosáhne na povolení k udělení trvalého pobytu (nebo dlouhodobého či přechodného) z důvodu absence platného cestovního dokladu, nelze v tom spatřovat porušení jeho základního práva. Nadto lze podotknout, že branná povinnost, kterou Arménie (podle dosud neprokázaného tvrzení stěžovatele) podmiňuje vydání cestovního dokladu, je sama o sobě zcela legitimním požadavkem státu kladeným na své občany, kterým stěžovatel je. Pokud se stěžovatel domnívá, že je s jeho návratem do země původu spojeno nebezpečí vážné újmy, má možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany nebo pobytového oprávnění za účelem strpění.*“

[15] V rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 4 Azs 43/2018 – 41, Nejvyšší správní soud ke zcela shodné argumentaci stěžovatele, kterou předkládá v kasační stížnosti v nyní projednávané věci (v uvedené věci bylo zastaveno řízení o žádosti o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87p zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, a to z téhož důvodu – nepředložení cestovního dokladu), uvedl: „*K poukazu stěžovatele na specifické okolnosti případu Nejvyšší správní soud uvádí, že má pochopení pro složitou situaci, v níž se stěžovatel nachází v důsledku toho, že se mu kvůli postoji arménského zastupitelského úřadu nedaří získat cestovní doklad. Nezbývá však než konstatovat, že z výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců zcela jasně vyplývá, že k žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie je žadatel povinen předložit mimo jiné cestovní doklad. Stěžovatel tak však neučinil z důvodů, na které poukazuje v kasační stížnosti. Tyto důvody však nic nemění na tom, že stěžovatel ke své žádosti nepředložil veškeré doklady požadované zákonem o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně stěžovatele výzvou ze dne 13. 11. 2013, č. j. OAM-275603-4/MC-2013, vyzval k odstranění vad jeho žádosti. Ve výzvě uvedl, že je nutné předložit cestovní doklad, který vůbec nebyl doložen a k odstranění této vady žádosti stěžovateli poskytl lhůtu 60 dnů od doručení výzvy. Stejnou výzvu správní orgán prvního stupně stěžovateli zaslal dne 6. 3. 2015 pod č. j. OAM-275603-7/MC-2013. Stěžovatel na tyto výzvy nereagoval, cestovní doklad nepředložil, a proto správní orgán prvního stupně vydal výše již zmíněné usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. (...) Poukaz stěžovatele na skutečnost, že splnil veškeré další náležitosti k vyhovění žádosti o vydání povolení*

k trvalému pobytu, nic nemění na skutečnosti, že stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatnou vadu žádosti bránící v dalším řízení spočívající v nepředložení cestovního dokladu. Nebylo tak možné v řízení pokračovat a nezbývalo než řízení zastavit, což zcela jasně vyplývá z výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu.(...) Stěžovateli bylo umožněno vadu žádosti spočívající v nepředložení cestovního dokladu odstranit, jelikož k tomu byl opakovaně vyzván a měl rovněž dostatek času (více než jeden rok) k odstranění předmětné vady své žádosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že postup správních orgánů byl nestranný, nebyl svévolný, účelový či nepřiměřený, správní orgány se nesnažily věci co nejrychleji zbavit, ani neinterpretovaly právo v rozporu s principy spravedlnosti ve snaze dosáhnout zastavení řízení. Zastavení řízení proto nelze považovat za přepjatý formalismus, jak namítá v kasační stížnosti stěžovatel.(...) Z výše uvedeného tak je zřejmé, že správní orgány v posuzované věci nepochybily, když řízení o žádosti stěžovatele zastavily. K porušení základních zásad správního řízení v posuzované věci nedošlo. K porušení těchto zásad by naproti tomu vedl postup, kterého se stěžovatel s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu domáhá v kasační stížnosti, tj. prominutí nepředložení cestovního dokladu a následně meritorního projednání věci. Tento postup není možný, neboť by byl v rozporu s výše uvedenou relevantní právní úpravou, tj. i se zásadou legality, se kterou zásady uvedené v naposledy uvedeném ustanovení správního řádu úzce souvisejí. Stěžovatelem požadovaný postup spočívající v nerespektování zákonem stanovených pravidel je ostatně v rozporu také se zásadami nestranného postupu správního orgánu a předvídatelnosti zakotvenými v § 2 odst. 4 správního řádu.“

[16] K otázce nezbytnosti předložení cestovného dokladu k žádosti o povolení k trvalému pobytu se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 Azs 57/2009 - 72: „*Předložení cestovního dokladu, k čemuž byl stěžovatel několikrát vyzván správním orgánem, ať již vydaného v zemi původu cizince nebo vydaného při objektivní nemožnosti jeho obstarání policií dle § 114 odst. 1 cit. zákona, je nezbytnou přílohou žádosti o povolení k trvalému pobytu.*“

[17] Nejvyšší správní soud ve věci právě projednávané neshledal důvodu se od výše uvedených závěrů odchýlit.

[18] Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu shledal přezkoumatelný, krajský soud se vypořádal se všemi námitkami vznesenými stěžovatelem v žalobě, řádně zdůvodnil, proč nepředložení cestovního dokladu stěžovatele představovalo vadu žádosti mající za následek nemožnost pokračovat v dalším řízení; kasační námitky stěžovatele neshledal nedůvodné, proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[19] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému žádné náklady řízení o kasační stížnosti, které by přesahovaly jeho běžnou správní činnost, nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[20] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu (č. l. 6 a 7) zjistil, že stěžovatel uhradil soudní poplatek za kasační stížnost a za žádost o přiznání odkladného účinku dvakrát, proto mu přeplatek na soudním poplatku ve výši 6000 Kč bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu